

Kathleen O'Reilly

Prodám duši,
zn. Rychle

*Prodám duši,
zn. Rychle*

PRAHA 2012

Přeložila: **DANIELA ČERMÁKOVÁ**

Kathleen O'Reilly: Prodám duši, zn. Rychle
Vydání první
Copyright © 2005 by Kathleen Panov
All rights reserved.
Pocket Books, New York (USA)

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2012 jako svou 1722. publikaci
Přeloženo z anglického originálu The Diva's Guide to Selling Your Soul
vydaného nakladatelstvím Downtown Press (USA) v roce 2005
Český překlad © 2012 Daniela Čermáková
Přebal a vazba © 2012 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2012 Baronet a.s.
Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová
Korektorka Zdeňka Grigarová
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-188-1

BARONET
Praha 2012

Kathleen O'Reilly

*Prodám duši,
zn. Rychle*

Na památku tety Mazy

Prolog

Vždycky jsem záviděla čarodějnicím. Ne těm, které upalovali na hranici, to je jasné, ale těm ostatním – těm, které dokázaly opravdu kouzlit, třeba proměnit lidi v dobytek (svého bývalého bych například proměnila v mra-
venecníka – měla jsem pocit, že je s ním vzdáleně spří-
zněný – ale to je jiný příběh).

Když jsem byla ještě malá, sledovala jsem seriál *Ča-
rodějka* a z celého srdce si přála, abych měla schopnost
proměnit se v krásnou blondýnku. Když jsem vyrostla
a provdala se (bylo to opravdické peklo na zemi), přála
jsem si, abych mohla navždycky zrušit všechny domácí
práce. Nebyla jsem stvořená pro roli domácí služtičky,
zvláště po deseti hodinách strávených v kanceláři. Krávy
by měly být domácí služtičky, a ne ženy, nemyslíte?

Chtěla jsem se osvobodit. Být někým, kým jsem ni-
kdy nebyla.

Znáte Buffy, Xenu nebo Johanku z Arku? Záchrana
světa je pro dětičky. Já mu chtěla vládnout.

Kdo jsem?

Říkejte mi V.

Kterému publicistickému/návrhářskému páru se hrouť manželství? Šušká se, že žijí odděleně a že ona byla viděna v náručí slavného pianisty. Pravá láska, pomsta nebo novinářská kachna? To ví jistě jenom ten pianista.

Hollywoodské hvězdičce z muzikálu 42. ulice, který se začne hrát v srpnu, předpovídám velké věci. Ten její hlas, to, jak se pohybuje, to je to nejlepší, co se jí v tomhle životě povedlo.

Nejodvážnější kabelková dáma z Páté avenue a její návrháři to zase dokázali. Na ulici se povídá, že Číslo jedna pro jarní sezonu pochází z kolekce Sonáty od V.

V. Jojo, to jsem já. Teď mám prosperující obchůdek s kabelkami na Páté avenue a nebudu prozrazovat žádná jména, protože cílem anonymity je zůstat anonymní. Každý den mi do obchodu vpochoduje nějaká celebrita s rádoby celebritami v patách. Všichni si chtějí koupit *moje* kabelky. Je jich plno a já si z nich tu a tam ráda vystřelím. (Bude to naše malé tajemství.)

Kdybyste někdy nakupovali na Páté avenue, určitě byste ocenili tohle. Je to rutina:

„Hledáte dneska něco výjimečného?“ ptám se.

„Nejsem si jistá,“ odpoví zákaznice botoxovým, intelektuálským hlasem, který napovídá, že chce, abych jí pochválila její nové značkové šatičky od Viktora & Rolfa a pak našla kabelku, která by se k nim hodila. Copak se tihle lidé nikdy nepoučí?

„Mám tu něco přímo pro vás,“ povím jí a pak v duchu pronesu kouzelná slova:

Abraka dabra, čáry máry fuk, abys zazářila, potřebuješ hnědofialovou.

V tu chvíli si její oči všimnou hnědofialové hrůznosti, která leží za pultem. Zlevnili jsme ji o čtyřicet sedm procent, protože to je šeredná obluda a nikdo by se jí nikdy nedotkl.

„Je úžasná,“ rozplývá se.

Usměju se a vyšponuju cenu o dvě stě procent.

Cink cink.

Momentálně dostávám objednávky na stovky kabelek (včetně několika fakt šeredných). Říkáte si, jak to všechno začalo?

Prozradím vám, že jde hlavně o to, abyste znali ty správné osoby. Znáte ty lidi, co se promenují okolo a za čtyřicet sedm vteřin se z nich stanou celebrity? No, když v tom davu zahlédnete třeba bývalou šlapku, nenechte se plést. Dokud využívá svých předností a spí s kdejakým producentem ze západního pobřeží, má kontakty.

Večer mám v plánu užít si jako obvykle nočního života. Už skoro před dvěma lety jsem upsala duši ďáblu a zatím jsem nelitovala. Vám by se snad nelíbilo, kdyby se vám splnil každý vrtoch a rozmar?

Peklo je módní klub na Legion Street. Mám se tam sejít se Shelby a Meegan (píše se se dvěma e, ale vyslovuje se normálně krátce Megan, to jméno se v jejich rodině dědí po generace), která pochází z jedné politické dynastie v Connecticutu (kdo ví?). Shelby je štíhlá, vysoká, s obarvenými blond vlasy. Střih jí navrhl Frederic Fekkai a tělo Oreos a Ex-Lax. Pekelně vražedná kombinace.

Meegan je mnohem méně disciplinovaná, intelektuálka bez jakéhokoli smyslu pro styl. Potkala jsem ji jednoho dne na kosmetice. Slíbila jsem Lucy, že je obě získám pro její Program pro bohatší život, a teď je na mně,

abych jim ukázala nekonečné výhody svého života. No jo, jako by to měla být nějaká *dřina*.

Mám-li být upřímná, Shelby mě moc nezajímá. Ale Meegan není snadné pustit z hlavy. Je vážně milá, způsobem, který ani nedokážu pochopit. Párkrát jsme si povídaly a teď se cítím trochu rozpolcená. Nikdy jsem se s milými lidmi moc nestýkala, což je normální, když vyrůstáte v Hobokenu.

Vejdu do baru a všechny hlavy se otočí. Mužům se líbí elegantně oblečené tělo dávající najevo: „Dívat se můžete, ale museli byste prodat svého prvorozeného, abyste se ho mohli dotknout.“ Ženy si okamžitě všimnou mojí kabelky. Jo, padni na kolena, New Yorku.

Vzadu se jeden hráč baseballu vyžívá v pozornosti okolí, zamrkám na něj, ale nic víc. Je z týmu Yankee, já fandím Mets a přišlo by mi to prostě neloajální. Jednoho dne, až se dostanu na úroveň sedm a budu moct změnit budoucnost, Mets získají titul.

Meegan s Shelby sedí u zdi vzadu. Snažila jsem se je naučit, aby se chovaly víc sebevědomě, agresivně, ale to je jednoduché, když se nemusíte bát odmítnutí.

„Hezký večer, dámy,“ prohlásím a popadnu martini, které mi barman záhadně přinesl. Je to fajn život.

„V.“ – ve skutečnosti neřekne „V.“, ale je opravdu důležité, aby nikdo neznal moje skutečné jméno (doložka číslo 473 Programu pro bohatší život) – „vypadáš úžasně!“

Líbíme se do vzduchu na tváře a Meegan mi stiskne ruku.

V tu chvíli mi zazvoní telefon, a tak zvednu prst na znamení „dejte mi minutku“, zatímco ho lovím z kabelky. Číslo volajícího naznačuje, že je to Harry. Chvilku přemýšlím, ale pak zavrtím hlavou a vrátím mobil s drobným ušklíbnutím zpátky. „Stačí hlasovka. Jsem právě se svými oblíbenými kamarádkami, a kromě toho, kdo potřebuje chlapy?“

Shelby žárlivostí ztvrdnou oči. Už ji skoro mám, vím to. Za každého klienta, kterého získám, dostanu víc a víc moci (doložka číslo 10478 Programu pro bohatší život) a právě už mám na dosah další úroveň, čtení myšlenek alias Úžasná V. ví všechno.

Program je umění samo o sobě, takový tajný kompromis, a vy se nic nedozvíte, dokud se neocitnete v okamžiku absolutního zoufalství. Ani Meegan, ani Shelby nic netuší, ačkoliv Shelby už je blízko. Za chvíli trefí do černého. Poznám to. Ohledně Meegan, no, řekněme jen, že není moc zoufalý typ. Zatím.

Odhodím pramen vlasů z očí a teatrálně si povzdechnu: „Dneska to byl děs. V obchodě byl strašný frmol,“ prohlásím a pro větší efekt se odmlčím. „V *Postu* prozradili info o nové kolekci a pořadník už se začíná plnit. Volala Juliina asistentka a nabídla mi pět tisíc dolarů, abych ji přesunula na první místo.“ Obrátím oči v sloup, abych dala najevo, jaká je to otrava. „Věřily byste tomu? Jako bych se dala koupit,“ odfrknu si.

„Nová kolekce?“ zeptá se Meegan.

„Jo, Paolo se činil. Je úchvatná.“ Paolo je můj učitel, ten, kdo mě najal. Byl to ten nejfantastičtější návrhář v Itálii a povýšili ho do New Yorku jako součást balíčku pro mě. Ego mi vylétlo do závratných výšin, když jsem se dozvěděla, že moje duše stojí za to, aby se Paolo přestěhoval do Států. Netuším, proč jsem tak výjimečná, ale děkuju za to každý den.

„Už se nemůžu dočkat, až ji uvidím,“ vyhrkne Shelby.

Nakloním se k ní a usměju se. „První kabelka je tvoje.“

A je to tu. Vidím jí to na očích. Mám ji a bude mě to stát jenom jednu zatracenou koženou obludu. Smutné. Nemám Shelby ráda, ale myslím, že bych jí přála víc.

„Jsi nejlepší,“ prohlásí s radostí v hlase.

„Zítřka spolu poobědváme,“ odpovím, aniž bych jí to vyvracela. Domluví se, aby Lucy přišla taky. Papírování a právnícké čáry máry se můžou protáhnout i na dvě

hodiny, ale když někdo pospíchá, dá se to urychlit. Shelby vypadá, že spěchá hodně.

Meegan začne házet očima po makléři u protější zdi. Můj gayradar pracuje přesčas, ale Meegan se nevznáší na stejných vlnových délkách. „Myslím, že se mu líbíš,“ řeknu jí. „Jdi si s ním promluvit.“

Vypadá váhavě, ale osaměle, a tak vykročí jeho směrem. Chytnu se za nos (je to jenom takové divadýlko, ale propůjčuje zdání tajemna) a v hlavě mi naskočí ta slova.

Hetero, homo, tak nebo tak, zapomeň na svoji orientaci a vyjed' po té holce.

Okamžitě se otočí a sjede ji hodnotícím pohledem. Jeho společník se tváří trochu překvapeně a já se v duchu zahihňám. Jako chlap. Dejte mu raketu s naváděcím systémem a bude ji sledovat kamkoliv. Po krátké pětiminutové debatě zamíří Meegan se svým novým objevem ke dveřím, ruku v ruce. Dlouze se zadívám na martini. Kouzla stojí spoustu energie a teď se cítím trochu vyštaiveně, ale za chvíli už mi koluje žilami alkohol a oživuje krevní oběh.

„Dostala ho,“ prohlásím se spokojeným úsměvem.

„Má kliku,“ zabručí Shelby jízlivě.

„Ach, na každého jednou dojde a každá ženská se jednou dočká.“

„Jsem malicherná a pitomá, co?“ zeptá se naprosto neupřímně.

„Na to je tabletky prozacu, drahoušku,“ poznamenám a poklepu ji po ruce.

Na vteřinu sdílíme okamžik vzájemné neupřímnosti, zatímco uvažuji o své brzké kořisti a Shelby uvažuje o své osamělosti.

Všimnu si ho dřív než Shelby. Frajírek v dokonale padnoucím obleku od Armaniho. Dostanou mě hlavně jeho boty. Italské, s okovanými špičkami. Mám pro ně slabost. Předpokládám, že je to nějaká závislost na Richardu Gereovi. Setkáme se pohledem a já nic necítím.

Říkám si ale, že je na čase, aby se Shelby trochu pocvičila. Jakési poslední povyražení.

Mrknu na něj – ráda si hraju na boha – a v duchu zopakuju formulku. Opožděně mě napadne, že bych neměla prozrazovat všechna svoje kouzla obyčejným lidem. Jen vám povím, že ta slova zahrnují *okované špičky, frajer a škeblí omáčka*. A dost. (Ale víte, že se ráda vykecávám, takže se vsadím, že se v budoucnu prokecnu. Pak mě zastřelte.)

Pan Okované botky do ní zabodne pohled a zbytek je minulost. Povídají si u baru dobrých pětáctýřicet minut, porovnávají jména (která ani jeden nezná, ale je to taková společenská hra) a stěžují si na davy lidí v baru Pravda. Konverzace je stále peprnější a já přestávám poslouchat. Nakonec odejdou.

Když dopíjím čtvrté martini, vrátí se Meegan. Sama. „Co se stalo?“ zeptám se mírně zvědavě.

Meegan poprosí barmana o cosmopolitan a napije se. „Nevím. Nejdřív to bylo super. Byl tak pozorný, povídal, jak jsem krásná a jak je osvěžující setkat se se ženou, která je tak upřímná, a pak jsme se líbali, ale on se začal tvářit zděšeně a nemohl se dočkat, až vypadne. Je to mnou, že ano?“

Kvůli sklonu hrát si na boha se cítím provinile a uvažuju, jestli Lucy někdy něco zpackala. Nejspíš ne, nemyslím, že se Lucy narodila v Jersey. „Ale to ne, tebou to není. Nejspíš si šlehnul něco hnusného nebo tak.“ Dělalí to lidé ještě? Nejsem si jistá, ale copak na tom záleží?

„To je určitě trest,“ prohlásí Meegan, zní to absolutně jistě. Což obvykle... nebývá.

Ach, řeknu si v duchu, už si připravuju kouzlo. „Provedla jsi snad něco zlého?“ vyptávám se, protože představa, že slečna Měkkota provedla něco peprného, je prostě – úchvatná.

„Moje matka zemřela při automobilové nehodě.“

Automobilová nehoda? To není nic pro mě. Někteří lidé se se smrtí vypořádávají v pohodě, ale já jsem ošklivý případ nekrofobie. Je to docela logické, když se nad tím zamyslíte. „To muselo být strašné,“ podotknu, jak doufám, s účastným úsměvem.

Očividně jsem lepší herečka, než jsem si o sobě myslela, protože pokračuje: „Chodila jsem na střední školu a té noci jsme se strašně pohádaly. Chtěla jsem jít na víkendovou party u jedné kamarádky a ona mi to zatlhla. Pověděla jsem jí, že bych si přála, aby byla mrtvá. Pak se objevil obrovský záblesk světla a došlo k té nehodě.“

V tom okamžiku zdvořile přikývnu a v duchu se ušklíbnu. Ztěžka polkne a upře pohled do prázdna. Uvažuji, že jsme skončily. Bože, ne, to se pletu. „Byla jsem vážně zraněná a doktoři mě museli sešít. Když jsem se probudila po operaci, řekli mi, že je mrtvá.“

Je to srdcervoucí vyprávění, ale už jsem vyčerpala všechny svoje citlivé zásoby a začínám propadat panice. Dlouze se napiju drinku, abych nemusela říkat nic chápajícího, uklidňujícího nebo empatického. Okamžitě zjišťuju, že sklenice není tak plná.

„Víš, co bych teď chtěla? Víc než cokoli jiného?“ poví s prázdným úsměvem. Pak ke mně zvedne pohled a já si uvědomím, že chce, abych se zeptala.

„Chci dítě,“ prozradí, vezme si ubrousek a roztrhne ho.

Dobře, tohle je lepší. Zase jsem mimo, ale zvládnu to. „Děti jsou fajn.“

„Nemůžu mít vlastní děti. Nikdy. Je to trest, že jo?“

A teď se tu bavíme o neplodnosti. Rozhlédnu se kolem sebe, kde je nejbližší východ.

Meegan položí hlavu na bar. „Můžu dostat další drink?“

Už je rozhodně na čase. „Barmane!“ zavolám a šup, objeví se cosmopolitan. Meegan pomalu hlavu zvedne, vypadá děsivě klidně. Čekám, doufám, že už se vypovídala. Oči jí však září a já vím, čím to je. „Chci to víc než

cokoliv jiného,“ hlesne. „Být těhotná. Cítit, jak ve mně roste život. A nemůžu...“

Rozpačitě ji pohladím po hlavě. Je to to nejlepší, co můžu vzhledem k okolnostem udělat. Začne si prohlížet muže v baru a já ten pohled znám. Každá žena ho zná, když se blíží zavíračka a je opilá.

„Možná bys měla jít domů a prospat se,“ navrhnou, snažím se zachránit to, co zbylo z jejích rodinných hodnot, a možná ji naverbovat do Programu pro bohatší život.

„Myslela jsi, že jsem slečna Dokonalá. Nikdy jsem být dokonalá nechtěla.“

Tohle je docela ironie. Proč nejsou ženské nikdy spokojené? Nechce žít svůj dokonalý život v dokonalém domě v Connecticutu a já bych prodala duši, abych mohla.

„Tak nebuď slečna Dokonalá,“ řeknu jí, protože já dokonalá nejsem, ale chápu rebelství. S tím se nedá bojovat. Prostě se musíte vzdát, když vás dostane bohyně války.

Meegan už moje rady neposlouchá, což je nejspíš jenom dobře. Vstane, trochu zmateně, ale v očích má pořád ten zoufalý třpyt. Tolik tedy k filozofii života doktor-ky V. Utěšuju se svým drinkem.

„Myslím, že bych měla jít. Díky za pozvání,“ prohlásí zdvořile, protože je to slečna Dokonalá a vždycky bude.

„Ehm, jasně. Kdykoliv,“ dodám.

Pak ji sleduju, jak prochází nekuřáckým barem, sedím sama a pomalu se opíjím.

Krize nejsou pro slaboduché. Což je tak trochu můj případ, až příliš. Nakonec se mi vrátí mé přirozené, klidné chování. Přijdou za mnou novinář z agentury Susan Magrino, odpadlík z JP Morgan a lesbička ze Soho. Všechny je odmítnu.

Miluju Manhattan na jaře. Vám by se taky líbil, mít život jako já.

Klidně mi dejte vědět, řeknu, aby vám Lucy zavolala.

Se Shelby se setkám druhý den v baru Gotham. Když Lucy zrovna nepíše nejsvětověznámější sloupek ve své kanceláři na Šesté avenue, je tady. Je to její druhá pracovna, abych tak řekla.

Podezírám šéfkuchaře, co tu pracuje, ale Program pro bohatší život má vysoký stupeň anonymity. Přispívá to ke zdání exkluzivity, proto jsem já například „V.“ a „Shelby“ je, no, „Shelby“.

Každopádně, zpátky k Programu, což je samozřejmě důležitá věc. Nebereme žádnou lůzu. Nikdy nevíte, s kým pracujete, a je docela zábava snažit se všechno zjistit. Vlastně, v jednom okrsku je bookmaker, který dokonce přijímá sázky. Já jsem vsadila tři tisíce dolarů na Alfreda, ale jestli jsem vyhrála, zjistím až v roce 2033, nebo to aspoň tvrdí.

Přejdu k Lucyině stolu (domluvila jsem si schůzku patnáct minut před příchodem Shelby) a usadím se. Vrchní se tváří uraženě. Nech si to pro papeže, kámo.

Je okouzlující, to určitě tušíte. Černé vlasy, tmavé oči, tak trochu vzhled Catherine Zeta-Jonesové, jenom trochu drsnější. Má dva mobily (ty úžasné věcičky s digitálními foťáky), které neustále vyzvánějí.

Vzhledne od rozhovoru a usměje se. Lucy je ve skutečnosti docela praktická, když ji poznáte. Hlavně ji ne-naštvěte. Slyšeli jste přece ty historky: všechny jsou pravdivé.

Objednám si vodu pellegrino a trpělivě upíjím. Nakonec pošle po telefonu polibek a zavěsí.

„Můj ty bože, neuvěříš, co mám zase za den! Ach jo, je to šílené. Ty ubohé, pomýlené duše. Co bych tak mohla udělat pro světový mír, kdyby mi jen dali šanci. A reverend Al už si zase užívá. Doufám ale, že ten obchod brzo uzavřu.“

Snažím se netvářit ohromeně, ale moc mi to nejde. Něco z mé dřívější neohrabanosti se objeví vždycky v těch nejnevhodnějších okamžicích. Soucitně zamum-

lám: „To zní strašně.“ A Lucy se rozesměje. Lucy slyší všechno.

„No, pověz mi o Shelby. Mám tu všechny papíry.“ Poklepe na svoji kabelku od Jane Birkinové a v tu chvíli se jí znovu rozezvoní telefon. „MacArthur Park.“ Lucy je obrovským fanouškem Donny Summerové.

„Ahoj, Done.“ Rty mi naznačí jeho celé jméno.

Protože Lucy píše ty nejsenzačnější sloupky v New Yorku, chce se do nich každý dostat, a proto jí telefon neustále vyzvání.

„Ano, ano. Už jsem slyšela o tvých potížích s léčbou,“ pokračuje.

„Chudáčku.“

„Samozřejmě že to zařídím, ale bude to něco stát. Kolik nabídneš?“

Další klasický úšklebek. „To je špatné. Zavolej zítra, jestli si to rozmyslíš.“

Zavěsí a sebevědomě se usměje. „Zítra se na šesté stránce objeví pikantní novinky ohledně jeho ‚dovolené‘. Měl být v lázních v Arizoně.“ Lucy se rozesměje. „Kdy se lidé naučí, že lži vždycky vyjdou najevo? Hm, no, možná se ozve, než půjdou noviny do tisku.“

Poklepe si látkovým ubrouskem o rty a pak ho složí do dokonalé napodobeniny labutě. „A teď zpátky k Shelby. Dostala jsi ji?“

Přikývnu. „Vysvětlení pravidel jsem nechala na tobě, ale je připravená.“

„Ty mě nikdy nezklameš, V.“

Usměju se na ni, protože to vím. Prodala jsem vlastní duši skoro před dvěma lety a život se mi od té doby změnil – a věřte mi, je to senzační.

V obyčejný říjnový den, právě když mi bylo třicet osm, jsem jela po dálnici, obyčejnou cestou z obyčejné práce ve svém obyčejném životě, a křičela jsem. Nikdo to zpoza zvukotěsných dveří mé spolehlivé toyoty nemohl slyšet (věřte mi, v Newarku okýnka neotevírajte),

ale už jsem měla svého zpackaného života po krk. Když jsem se konečně rozmyslela, byla jsem šťastnější než kdy dřív.

Součástí dohody je Program náboru duší. Shelby je moje třetí dušička, už tomu začínám přicházet na kloub. První dvě jsem získala relativně snadno: asistentka, kterou jsem poznala na jednom večíрку, a správce budovy, kde jsem dřív bydlela (ano, na světě ještě existuje spravedlnost). Mělo by mě trápit svědomí, pocit zkaženosti, ale nic. Samozřejmě, Shelby moc v lásce nemám, ale stejně, ten nedostatek pocitů mě znervózňuje.

Tuhle kapitolu svého života jsem uzavřela, protože, no, abych byla upřímná, nebyl nic v porovnání se životy ostatních. A čekají mě mnohem zajímavější věci. Takže konec s téměř sentimentálníma kecama. Zadíívám se Lucy do očí. Není v nich ani stín pochyb. Na vteřinu zahlednu skvrnku v její řasence a pak *fuk* – jako bych ji nikdy neviděla. Instinktivně se natáhnu po zrcátku, zkontroluju svůj odraz, ale všechno je v pořádku. Žádné šmouhy, skvrny, všechno hezké na pohled.

„Nemusíš o sobě pochybovat, V. Svět patří tobě a ty, drahoušku, jsi jeho ozdoba. Vidím v tvé budoucnosti velké věci. Musíš mi v tom věřit.“

Štípnete mě, mám pocit, že sním.

Pak projde dveřmi Shelby a všimne si nás vzadu. Vypadá trochu překvapeně. Lucy takové pocity v lidech vyvolává. Je to její aurou, obrazem čiré, ovládané moci, to vše zabalené do pohledné velikosti číslo dvě. Shelby počká na vrchního (já jsem mnohem drzejší než ona) a zdvořile se na něho usměje.

Představím je a poslouchám, zatímco Lucy začne s povídáním. Odhaduju, že se ke každému chová jinak, protože Shelby dostává odlišnou verzi než já. Lucy Shelby vysvětluje, jaké má štěstí, když žije tak uspořádaný život, jak je ušetřena shonu života cělěbre. Proběhnu chabé znalosti francouzských slovíček a uvažuju, že

si ho Lucy právě vymyslela, ale zní to dobře a Shelby je uchvácená.

Pak přijde vrchol. Překvapení: „Ach, ty ale *toužíš* po slávě a pozornosti?“ Zamyšlený pohled do stropu. „No, možná by to šlo zařídit.“ Shelbyin zájem je očividný, zadržovaný dech, který neunikne, dokud se duše neosvobodí.

Fascinovaně sleduju celý ten rozhovor. Před očima se mi odehrává důmyslné lidské drama, když se osoba vzdává své duše. Sledovat, jak ostatní procházejí stejným peklem a nejistotou jako já, mi umožňuje pochopit, jak jsem vyrostla a vyžrála. Dneska už mě takové blbosti nedostanou.

Shelby se tu a tam napije drinku nebo uzobne salátu, ale oči neodtrhne z Lucyiny tváře. Ať už chceš cokoliv, ať už sníš o čemkoli. Opojná slova. Nakonec se nechám unést taky, aniž bych zpochybňovala Lucyin přístup. Jsem pohlcená vidinou toho, že dostanu všechno, co chci. Zopakuju to, protože je to důležité.

Cokoliv chcete.

To jsou sny, které podněcují chtivost světa.

Začnou mě brnět záda a rozhlédnu se kolem. Lidé nás sledují, někteří pokradmu, jiní otevřeně. Odhadují nás a závidí, všichni spojeni v šerednou paletu emocí. Je to významný okamžik pro někoho, kdo je zvyklý být věčnou nulou, ale to už bylo dávno. Než jsem byla svobodná duše.

Shelby je připravená podepsat, pero od Viscontiho přichystané nad dokumenty, ale Lucy ještě tak úplně neskonečila. Opře se bradou o ruku a nakloní hlavu ve stylu okouzující Audrey Hepburnové. „Nechci, abys udělala něco, čeho bys později litovala. Není cesty zpět. Nikdy. Svým klientům se snažím věnovat život bez svědomí. Kdo potřebuje všechny ty pocity viny? Co myslíš?“

Soustředí veškerou pozornost na Shelby, v rušném prostředí si počíná podivně důvěrně. V tomto okamžiku neexistuju ani já, ani restaurace, na světě zbyli jenom

dva lidé. Shelby a Lucy. A já ten výjev sleduju, čekám se zadržným dechem, až se Shelby odsoudí k životu bez omezení.

Lucy poklepe prsty na papíry. „Jsi si jistá?“ zeptá se. Shelby přikyvne.

Lucy pokračuje. „Na oplátku žádáme pár věcí. Jsem zastáncem toho, že pozitivní činy se mají odměňovat. Takže se ti zvýší moc za každého klienta získaného do Programu pro bohatší život, vždy o jednu úroveň. Existuje devět stupňů a ty se začneš učit pod pevným vedením V., které probíhá třicet dnů. Požadujeme, abys svoji moc užívala diskrétně. Všechno funguje nejlépe, když svět netuší, že existujeme.“

„O jakou moc jde?“ zeptá se Shelby s tak potlačovanou zlobou, že uvažuji, kdo bude příjemcem Shelbyiných sedmi ran.

„Začneš s tvořením neživých předmětů. V podstatě je to náš nejefektivnější program. Kdyby přání byla kabelkami. Až najmeš dalšího klienta, posuneš se na úroveň dvě, což je modifikace osobního vzhledu, čili dny o salátu jsou fuč.“

Shelby se otočí na mě. „Tak takhle ty to děláš!“

Ukážu jí v úsměvu dokonale bílé zuby bez jediné návněvy zubaře. Klidně mě nesnášejte, je mi to jedno. Nikdy mi nikdo nic nezáviděl, když jsem měla duši. „Všechny ty zbytečné hodiny v posilovně. Jsou fuč! A zákusky, všechny zákusky, které se ti zamlou...“

Teď si konečně začíná plně uvědomovat, jaký život ji čeká, a oči se jí rozzáří. „Co znamená třetí úroveň?“

Lucy ukáže na papíry před sebou. „Zbytek ti nemůžu prozradit, dokud nepodepíšeš. Musíme mít se všemi našimi klienty uzavřenou dohodu o důvěrných informacích.“

Zatímco Shelby podepisuje, Lucy vytáhne příručku Programu pro bohatší život – Prodal/a jsem duši ďáblu... A co dál? – a podává ji Shelby. „Můžeš si ji vzít do-

mů a podrobně prostudovat detaily. Pokud budeš mít nějaké otázky, obrať se na V. A nezapomeň, je to naše malé tajemství.“

Lucy se rozezvoní telefon, a tak poodejde od stolu, aby hovor přijala. Zůstanu sama se svou novou učednicí. A za předepsaných dvaasedmdesát hodin (není to v dohodách úplně standardní, ale přesto milé – máte tři dny na to, abyste z úmluvy odstoupili; potom už není cesty zpátky) se posunu na úroveň čtyři.

Shelby vypadá jako dítě o Vánocích. „Můžu prostě na něco pomyslet a pak, voilà, dostanu to?“

Přikývnu, připadám si jako Santa Claus. Je to fajn život. „No, tak nějak. Budeš muset použít kouzlo a pak se to objeví.“

Tváří se, že si hned teď bude přát veškerou garderobu z obchoďáku Barney's, a tak zvednu varovně ruku. „Počkej. Nezapomeň. Diskrétnost.“

Zkrouť tvář obavami. „Ach.“

Karan šmaran, podpatky sem, Edmundo Castillo je pod stolem.

„Podívej se pod stůl,“ prohlásím s uměním Harryho Houdiniho. Tohle se nikdy neomrzí.

Nadzvedne ubrus a vytáhne nákupní tašku s logem Bergdorfa-Goodmana. Uvnitř se ukrývá pár vysněných sandálků od Edmunda Castilla. „Tohle se chci naučit,“ vydechne.

Chci se zachovat mile, a tak přikývnu a ukážu na část vzadu označenou jako Často kladené otázky, které zahrnují seznam nejčastěji používaných kouzel.

Zavře oči a já vidím, jak se přes ni přežene kouzlo. Klienti se téměř fyzicky rozzáří, což souvisí s multiorgastickým vědomím, že se vám může do vteřiny splnit každé přání. Zavrtí se na židli a pak sáhne pod stůl. Jsem zvědavá, co si přála poprvé. Nejtajnější přání jsou základní kameny pro pochopení a podkopání lidské psychiky.

Hrdě zamává sadou náušnic ve tvaru pírek od Tiffanyho. Mně osobně připadají křiklavé, ale vím, že bych si to měla nechat pro sebe. Proto tiše sleduju, jak se snaží vstřebat změnu ve svém postavení. Netrvá to dlouho. Posadí se zpříma, je mnohem sebevědomější než jindy, a není k tomu potřeba žádných kouzel.

Oslavíme to dvěma kousky čokoládového dortu (Alfredův tajný recept) a kapučínem. Lucy se vrátí se závanem luxusního parfému, něco tajemného a pižmového, stejně starého jako svět, pak zamává na rozloučenou a zamíří kamsi do neznáma. Sledují ji přitom všechny oči. Cítím příval obdivu k této fascinující ženě, která nás pozvedla z ubohé imitace života. Shelby a já připijeme nové ztrátě duše. Skoro opilecky se usmívá.

Dneska můžu vládnout celému světu. No, dobře, jsem jenom skoro na úrovni čtyři. Ale jednoho dne...

Stejně, k čemu je vlastně duše dobrá? Můžete si za ni něco půjčit? Vystrojit ji a vyrazit s ní na procházku po Park Avenue? Znovu cítím oči přítomných a prohrábnu si vlasy, prostým gestem, abych naznačila, že si uvědomuju pozornost, kterou k nám upírají.

Jen nezapomeňte, *i vy můžete zažít totéž.*